Robocze tłumaczenie z jęz.rosyjskiego

TAJNE
Egz.nr.6

P R Z E M Ó W I E N I E

Sekretarza Generalnego KC KPCz, Prezydenta Czechosłowackiej Republiki Socjalistycznej, Towarzysza Gustawa Husaka

Szanowni Towarzysze,

Nasza narada odbywa się w szczególnie skomplikowanym okresie, w warunkach, kiedy Europa i cały świat znalazły się na niebezpiecznym rozdrożu i na plan pierwszy wysunęły się z niespotykaną przedtem ostrością kluczowe zagadnienia, od których rozwiązania jest uzależniony dalszy rozwój ludzkości - zagadnienia wojny i pokoju.

Ludzie pokój miłujący na ziemi słusznie żywią nadzieję, że nasze spotkanie praskie udzieli godnej odpowiedzi wojowniczej polityce konfrontacji prowadzonej przez Stany Zjednoczone, że państwa socjalistyczne wystąpią z nowymi inicjatywami i propozycjami, które będą przyczyniały się do wyjścia z obecnej skomplikowanej sytuacji.

Zdajemy sobie wszyscy sprawę z odpowiedzialności za losy świata. Powinniśmy przedsięwziąć wszystko, co od nas zależy, aby zapobiec groźbie wojny jądrowej, aby zachować i umocnić pokojowe warunki budownictwa socjalistycznego i komunistycznego w naszych krajach. Walka o pokój - to zarazem efektywne popieranie postępowego rozwoju na świecie, nieustająca walka narodów o swoje wyzwolenie narodowe i społeczne.

Naszym krajom socjalistycznym obca jest polityka konfrontacji. W stosunkach z państwami kapitalistycznymi zawsze walczy-

115

liśmy o zachowanie zasad pokojowego współistnienia, dążyliśmy do rozwoju wzajemnie korzystnych stosunków.

Ta nasza wspólna linia została precyzyjnie sformułowana na naszej naradzie w przemówieniu Sekretarza Generalnego KC KPZR Jurija Władimirowicza Andropowa. Podzielamy analizę aktualnej sytuacji międzynarodowej i wnioski zawarte w jego przemówieniu oraz w pełni popieramy wysunięte przezeń propozycje.

Socjalistyczna Czechosłowacja zdecydowanie występuje przeciwko planom najbardziej reakcyjnych kół imperializmu, które ostatnio rozpoczęły dosłownie "wyprawę krzyżową" przeciwko socjalizmowi i pokojowi. Przekonani jesteśmy, że działając w oparciu o trwałą jedność, sojusz i współpracę braterską, kraje wspólnoty socjalistycznej wspólnie z antyimperialistycznymi i demokratycznymi siłami pokojowymi całego świata mają wystarczające środki oraz są zdecydowane pokrzyżować niebezpieczne, awanturnicze zamiary imperializmu, jego próby osiągnięcia przewagi militarnej oraz powstrzymania światowego procesu rewolucyjnego i narodowo-wyzwoleńczego. W sytuacji, kiedy niektórzy przedstawiciele imperializmu otwarcie głoszą, że ich celem jest zniszczenie socjalizmu - należy uczynić wszystko, aby pokrzyżować te plany i trwale utrzymywać efektywną inicjatywę w rozwoju wydarzeń światowych. Można to osiągnąć na drodze jeszcze większej zwartości krajów socjalizmu i jak najściślejszej współpracy we wszystkich dziedzinach.

Towarzysze,

Współczesny rozwój wskazuje, że nie można nie doceniać awanturniczej polityki kół imperialistycznych, a przede wszystkim USA, które poszukują wyjścia z coraz bardziej pogłębiającego

się ogólnego kryzysu kapitalizmu na drodze militaryzmu i nasilania agresywności. Administracja Reagana w swej ślepej nienawiści do komunizmu rozwinęła polityczną, ideologiczną, gospodarczą i militarną ofensywę przeciwko krajom socjalistycznym, próbując osłabić to główne ogniwo światowego procesu rewolucyjnego.

Ten fakt, że chcieliby oni liczyć na broń jądrową i siłę militarną jako na główny "argument" w rozwiązywaniu sprzeczności między kapitalistycznym a socjalistycznym ustrojem społecznym - świadczy o tym, że obecnie rządzące koła Stanów Zjednoczonych nie wierzą w zdolność kapitalizmu do przetrwania w pokojowej rywalizacji z socjalizmem oraz powstrzymania trwającej erozji pozycji imperializmu. Czynią one wszystko, aby pod flagą jedności i solidarności atlantyckiej zmusić sojuszników, by stali się oni współuczestnikami ich awanturniczych planów. Mając na uwadze wspólnotę zasadniczych interesów klas panujących świata kapitalistycznego błędem byłoby nie docenianie tych wysiłków. Chociaż czołowi politycy zachodnioeuropejskich państw bloku północnoatlantyckiego werbalnie głoszą, że popierają odprężenie, w polityce wobec państw wspólnoty socjalistycznej popierają oni praktycznie lub też są co najmniej wciągnięci w nurt militarystycznego kursu USA, łącznie z planami rozmieszczenia w Europie Zachodniej amerykańskich rakiet jądrowych średniego zasięgu.

Ale są również określone wahania i rozbieżności między państwami kapitalistycznymi, przede wszystkim między krajami zachodnioeuropejskimi a USA. Najwyraźniej te rozbieżności zaznaczają się w sferze gospodarczej, w walce o rynki, o źródła energii i inne rodzaje surowców i materiałów. Co się tyczy sfery politycznej również tu rządy zachodnioeuropejskie nie mogą

całkowicie ignorować ruchu pokojowego, antywojennego, nasilających się wystąpień mas ludowych przeciwko wyścigowi zbrojeń, zwłaszcza przeciwko zamiarom strategów amerykańskich, wyznaczania kontynentowi europejskiemu roli nie do pozazdroszczenia-roli teatru działań militarnych w wojnie rakietowo-jądrowej. Chciaż w podstawowych zagadnieniach walki przeciwko socjalizmowi stale uwidacznia się klasowo uwarunkowane podporządkowanie państw zachodnioeuropejskich kursowi Waszyngtonu na konfrontację, w naszych działaniach w polityce zagranicznej należy uwzględniać wszystkie te realia i prawidłowo reagować na nie. Ważne jest kontynuowanie wysiłków skierowanych na rozwój wzajemnego zrozumienia oraz nieustanne zwracanie uwagi na fakt, że niebezpieczeństwo wojny jądrowej zagraża wszystkim narodom niezależnie od różnic o charakterze klasowym, politycznym i religijnym.

W warunkach gwałtownie zaostrzonej sytuacji należy rozwijać jak najszerszy dialog polityczny, prowadzący do rozmów dotyczących wszystkich aktualnych zagadnień współczesności. Podkreślanie czynników ogólnoeuropejskich w naszych wysiłkach na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa jest ważkim argumentem dla wcielania w życie tej naszej słusznej polityki wobec krajów zachodnioeuropejskich. Jesteśmy przekonani, że ten nasz pryncypialny, rozsądny kurs będzie miał coraz więcej zwolenników oraz będzie przyczyniał się do stępiania ostrza antykomunizmu.

Towarzysze,

Reakcja imperialistyczna dobrze rozumie, że każde nasze osiągnięcie w dziele budowy socjalizmu i komunizmu posiada dużą siłę pociągającą. Zwłaszcza dziś jest to szczególnie słuszne, kiedy kapitalizm przeżywa najostrzejszy kryzys od

118

okresu lat trzydziestych. Dlatego nie przypadkowo propaganda burżuazyjna rozpętała przeciwko nam wojnę ideologiczną i psychologiczną, dążąc do odwrócenia uwagi mas pracujących, które obarczane są wszystkimi następstwami kryzysu wzmagającego wyścig zbrojeń od głównego sprawcy ich nieszczęść - systemu kapitalistycznego. Cel imperialistów stanowi ukrycie prawdy o pokojowych wysiłkach krajów socjalistycznych, a nawet przedstawienie wspólnoty socjalistycznej jako głównego zagrożenia dla pokoju, wolności i demokracji.

Częścią składową tej polityki jest wykorzystywanie nacisków gospodarczych, kroków dyskryminacyjnych w sferze handlowej i finansowej w celu destabilizacji gospodarki narodowej państw socjalistycznych, zakłócania ich rozwoju społecznego i gospodarczego. W obliczu szeroko prowadzonej i perfidnej kampanii antysocjalistycznej wzrasta konieczność zwiększania ofensywnego charakteru oraz uzgadniania naszych działań w zakresie realizacji i wyjaśniania pokojowej polityki krajów socjalistycznych, efektywniejszego i bardziej przekonywującego propagowania sukcesów realnego socjalizmu, a także demaskowania niebezpiecznych planów NATO, zwłaszcza USA.

Jesteśmy głęboko przekonani, że kraje socjalistyczne mają wystarczająco dużo sił i środków do efektywnego przeciwdziałania tej polityce dyskryminacji. Jednakże jest konieczne, abyśmy jeszcze intensywniej i aktywniej wykorzystywali wszystkie możliwości, jakie stwarza międzynarodowa współpraca socjalistyczna do zwiększania naszego potencjału gospodarczego i naukowo-technicznego. W tym celu konieczne jest podniesienie całokształtu działalności RWPG do poziomu odpowiadającego wymaganiom naszych czasów. Zadaniem aktualnym, mającym rosnące

115

znaczenie zarówno dla poszczególnego kraju socjalistycznego, jak i dla całej wspólnoty socjalistycznej jest dalsze pogłębianie integracji i kooperacji socjalistycznej w produkcji przemysłowej i badaniach naukowo-technicznych, w rozwijaniu obopólnie korzystnej współpracy, w zaopatrzeniu narodu w żywność oraz w rozwiązywaniu innych problemów.

Doświadczenia lat ostatnich w sposób bardzo przekonywujący potwierdzają palącą konieczność pełnego uruchomienia wszystkich możliwości i rezerw wspólnoty socjalistycznej dla stworzenia gwarancji, chroniących nasze kraje przed każdym "przypadkowym" wydarzeniem we współpracy gospodarczej i naukowo-technicznej z gospodarkami kapitalistycznymi.

Czechosłowacka Republika Socjalistyczna ze swej strony uczyni wszystko, aby przyczyniać się do tworzenia przesłanek dalszego pogłębiania i rozwoju współpracy w rozwiązywaniu wszystkich tych zadań. Narada na szczycie krajów RWPG dotycząca zagadnień gospodarczych, do której przygotowania są już prowadzone, powinna naszym zdaniem w znacznej mierze przyczynić się do realizacji tych celów.

Towarzysze,

W Deklaracji przyjętej na naradzie Doradczego Komitetu Politycznego w maju 1980 roku w Warszawie stwierdziliśmy, że każdy krok naprzód w dziele umacniania bezpieczeństwa międzynarodowego wymaga zdecydowanej walki przeciwko imperialistycznej polityce siły i dyktatu, konfrontacji i rozpętywania konfliktów, walki o zapobieżenie groźbie wojny, o rozbrojenie.

W obecnym stanie sytuacji międzynarodowej szczególnie wysoko oceniamy pryncypialność leninowskiej pokojowej polityki

120

Związku Radzieckiego, skierowanej na obronę pokoju oraz poparcie postępu społecznego na świecie. Wszystkie inicjatywy ZSRR, których celem jest umocnienie bezpieczeństwa i pokoju na Ziemi, są nam bliskie i są zgodne z pragnieniami naszego narodu.

Stanowią one w swym całokształcie proponowaną światu przez socjalizm pokojową alternatywę wobec konfrontacji jądrowej. Historyczne zobowiązanie do nie użycia jako pierwszy broni jądrowej, jak również realny program rozbrojenia jądrowego, obok innych inicjatyw ZSRR w dziedzinie rozbrojenia militarnego ukazuje prawidłową drogę do rozwiązania najbardziej złożonych problemów.

Jednakże jesteśmy niestety zmuszeni stwierdzić, że militarystyczny kurs administracji USA wywarł negatywny wpływ na przebieg wszystkich prowadzonych rokowań rozbrojeniowych. USA i ich sojusznicy faktycznie blokują te rokowania i nie przejawiają woli współpracy na rzecz osiągnięcia konkretnych wyników, ignorując ten fakt, że kraje socjalistyczne w szeregu sprawach wyszły naprzeciw stanowisku partnerów zachodnich. W tych warunkach musimy jeszcze intensywniej walczyć o uzyskanie poparcia dla naszych realistycznych i wyważonych propozycji ze strony państw niezaangażowanych i neutralnych.

Za wyjątkowo ważną z punktu widzenia zarówno naszego, jak i międzynarodowego bezpieczeństwa w ogóle uważamy walkę przeciwko rozmieszczeniu w Europie Zachodniej amerykańskiej broni

rakietowej średniego zasięgu. Zdajemy sobie sprawę z tego, że USA czynią wszystko, aby już w tym roku przystąpić do realizacji tego niebezpiecznego planu militarystycznego. Świadczą o tym ich destrukcyjne działania na rokowaniach genewskich ze Związkiem Radzieckim w sprawie redukcji broni średniego zasięgu. Negocjacje te próbują one jak dotychczas sprowadzić do wysuwania różnych warunków ultymatywnych, wykorzystując je do okłamywania narodów europejskich.

Coraz szersze koła społeczności europejskiej uświadamiają sobie niebezpieczeństwo wynikające z rozmieszczenia w Europie Zachodniej rakiet amerykańskich. Słusznie protestują one przeciwko tym planom, których realizacja poważnie pogorszyłaby sytuację w Europie i zwiększyła niebezpieczeństwo konfliktu zbrojnego. Dlatego też nie ma pilniejszego zadania, niż pokrzyżowanie wspólnymi siłami tych zamiarów.

W przypadku, kiedy państwa sojuszu północnoatlantyckiego rzeczywiście przystąpią do rozmieszczania na terytorium państw zachodnioeuropejskich amerykańskich rakiet

średniego zasięgu, nasze kraje będą zmuszone do rozważenia nieodzownych posunięć w odpowiedzi na zwiększone zagrożenie swojego bezpieczeństwa.

W obliczu bezceremonialnej militarystycznej polityki imperializmu, zwłaszcza Stanów Zjednoczonych, jednostronne rozbrojenie, zamrożenie lub zmniejszenie wydatków na obronę Państw-Stron Układu Warszawskiego byłoby naruszeniem równowagi wojskowej, zasady równego i jednakowego bezpieczeństwa. Prowadziłoby to do naszego osłabienia i zwiększenia militarnej siły imperializmu.

Mówiąc krótko, byłoby to poważnym przeliczeniem się, błędem politycznym i wojskowym naszej wspólnoty.

Na zachodnich granicach Czechosłowacji gromadzone są i zwiększane siły militarne oraz potencjał jądrowy świata imperialistycznego. Jeśli być realistą w rozpatrywaniu podstawowych zagadnień naszego bezpieczeństwa, to nie można żywić złudzeń i mieć pobożnych życzeń. Dlatego też CSRS nie może poprzeć i przyjąć tych propozycji.

W pełni podzielamy pogląd, że obok walki przeciwko zagrożeniu jądrowemu należy dążyć, aby Europa stopniowo

uwalniana była od tego niebezpiecznego rodzaju broni masowej zagłady, jaką jest broń chemiczna. CSRS popiera propozycję, aby jako pierwszy krok do tego celu zostało osiągnięte porozumienie o nierozmieszczaniu tej broni na terytorium CSRS, PRL, NRD, z jednej strony, RFN, Belgii, Holandii, Luksemburga - z drugiej. Jesteśmy przekonani, że krok ten stałby się potężnym bodźcem do zawarcia kompleksowego porozumienia o całkowitym zakazie i likwidacji broni chemicznej.

Towarzysze,

W polityce zagranicznej państw wspólnoty socjalistycznej ważne miejsce zajmują wysiłki skierowane na wykluczenie wojny ze stosunków międzynarodowych. Osiągnięciu tego celu służy także nowa wielka inicjatywa Państw-Stron Układu Warszawskiego, z którą zwracają się one do krajów NATO. Uważamy, że wspólna propozycja zawarcia układu o wzajemnym niestosowaniu siły militarnej i utrzymywaniu pokojowych stosunków jest jak najbardziej aktualna. Znaczenie tej propozycji rośnie coraz bardziej w związku z tym, że takie zobowiązanie

mogłoby obejmować również państwa trzecie niezależnie od tego, czy związane są one dwustronnymi umowami sojuszniczymi z państwami-stronami Układu Warszawskiego lub NATO, czy są państwami niezaangażowanymi lub neutralnymi. Bardzo ważną jest, naszym zdaniem, ustalenie, że Układ od samego początku będzie otwarty dla każdego innego państwa, które zechce się do niego przyłączyć.

W warunkach, kiedy w Europie istnieją obok siebie państwa o różnych ustrojach społeczno-ekonomicznych oraz kiedy sojusz Północnoatlantycki nie zgadza się na jednoczesne rozwiązanie NATO i Układu Warszawskiego, bądź ich organizacji wojskowych, urzeczywistnienie tej propozycji w znacznej mierze przyczyniłoby się do stabilizacji sytuacji międzynarodowej. Propozycja ta manifestuje naszą wolę pokoju i jesteśmy przekonani, że zyska ona szeroki oddźwięk na całym świecie. Powinniśmy wspólnie dążyć do tego, aby propozycja ta stała się punktem wyjścia do dalszych rokowań w sprawach umocnienia stabilizacji i bezpieczeństwa w Europie oraz umocnienia wzajemnego zaufania pomiędzy państwami europejskimi. Czechosłowacja gotowa jest do wnoszenia swego aktywnego wkładu do tych wspólnych wysiłków.

Znaczenie propozycji o zawarciu układu między Państwami-Stronami Układu Warszawskiego a NATO staje się jeszcze bardziej oczywiste, jeśli wziąć pod uwagę tę niszczącą siłę, jaka tkwi we współczesnej technice wojskowej oraz jawny zamiar skrajnie reakcyjnych kół imperialistycznych nieodpowiedzialnego ryzykowania losami ludzkości. Realizacja tej propozycji byłaby wyrażeniem dążenia milionów ludzi

do zachowania pokoju, o czym coraz bardziej przekonywująco świadczą masowe ruchy antywojenne.

Obecnie bardziej niż kiedykolwiek konieczne jest, abyśmy wspólnie oceniali nasze możliwości i działania, jakie w danej sytuacji pomagałyby jeszcze efektywniej mobilizować jak najszersze siły pokojowe, będące obecnie ważnym politycznym czynnikiem życia międzynarodowego. Ich znaczenie uświadamiają sobie również wojowniczo nastawione koła, które właśnie dlatego dążą do podważenia, zdyskredytowania i osłabienia sił pokoju. Pozytywną rolę w walce z ich zamiarami powinno odegrać Ogólnoświatowe Zgromadzenie na rzecz Pokoju i Życia, przeciwko wojnie jądrowej, które odbędzie się w czerwcu bieżącego roku w Pradze. Zadanie polega na tym, aby skierować jego działalność na poparcie najpilniejszych działań na rzecz usunięcia groźby wojny.

Uważamy za słuszne, że nasza narada szczególną uwagę koncentruje na polepszeniu sytuacji w Europie, ponieważ bieg wydarzeń na naszym kontynencie ma pierwszorzędne znaczenie dla dalszych losów powszechnego pokoju. Wychodzimy również z założenia, że właśnie w Europie w sposób najwyraźniejszy zaznaczył się zbawienny wpływ procesu odprężenia, który można i należy umacniać oraz nadal rozwijać. Dążymy do tego również na spotkaniu madryckim. Jednakże w wyniku polityki obstrukcji ze strony mocarstw zachodnich rezultaty tego spotkania nadal nie są jasne.

Jesteśmy przekonani, że pozytywną rolę w dziele polepszenia sytuacji na naszym kontynencie, kontynuacji procesu KBWE, zapoczątkowanego spotkaniem w Helsinkach, mogłoby odegrać przyjęcie na spotkaniu w Madrycie bogatego w treści i wyważonego dokumentu końcowego. Należy nadal z całym zdecy-

dowaniem dążyć, aby częścią składową tego dokumentu była przede wszystkim decyzja o zwołaniu konferencji w sprawie środków budowy zaufania i bezpieczeństwa oraz rozbrojenia w Europie. Ale przedsięwzięte przez nas wspólne wysiłki na rzecz najszybszego zakończenia spotkania madryckiego bynajmniej nie oznaczają, że w jego pomyślnym zakończeniu są zainteresowane tylko kraje wspólnoty socjalistycznej. Zdecydowanie odrzucamy próby Zachodu do nadużywania dobrej woli państw socjalistycznych w celu politycznego szantażu, ingerencji w sprawy wewnętrzne naszych krajów dla osiągnięcia jednostronnych ustępstw lub uzyskania jednostronnych korzyści.

Nasze stosunki z krajami kapitalistycznymi zamierzamy zanad rozwijać na zasadach zawartych w Akcie Końcowym. Dotyczy to oczywiście również naszych najbliższych sąsiadów na Zachodzie.

Uważnie śledzimy za sytuacją kształtującą się w RFN po dojściu do władzy nowej koalicji rządowej. Za czasów koalicyjnego rządu socjal-demokratów i wolnych demokratów nastąpiła normalizacja stosunków większości krajów socjalistycznych z RFN. Korzyści z rozwoju stosunków pokojowych na podstawie zawartych układów były obopólne. Szczegółowo analizujemy stale nasilające się symptomy, które świadczą o tym, że nowy rząd RFN coraz bardziej ukierunkowuje się na wszechstronne popieranie polityki USA, zwłaszcza w zagadnieniach dalszych zbrojeń. Niepokoją nas również nasilające się przejawy wielkoniemieckiego nacjonalizmu, przede wszystkim zaś ożywienie imperialistycznych planów pod hasłem zjednoczenia Niemiec.

Chcemy nadal udzielać poparcia dla istniejących stosunków z RFN pod warunkiem, że druga strona również przejawi dobrą wolę. Będziemy przy tym konsekwentnie kierować się układem o wzajemnych stosunkach między CSRS a RFN z roku 1973, działać w ramach wspólnej, skoordynowanej polityki krajów wspólnoty socjalistycznej. Uważamy, że należy zdecydowanie przeciwdziałać próbom imperializmu zakłócania współpracy i wspólnych działań naszych krajów, co również znajduje swój wyraz w polityce RFN.

Jak wiadomo, niedawno przebywałem z wizytą oficjalną w Republice Austrii. Wypada stwierdzić, że była to pierwsza wizyta Prezydenta CSRS w Austrii od czasów stworzenia Republiki Czechosłowackiej w roku 1918. Chcemy swoje stosunki z Austrią budować tak, aby stały się one potwierdzeniem żywotności zasady pokojowego współistnienia państw o różnych ustrojach społecznych. Nie zapominamy jednak, że w Austrii również są wpływowe siły, które nie zaprzestają prób prowadzenia dywersji ideologicznej, skierowanej przeciwko ustrojowi socjalistycznemu w CSRS oraz w innych krajach naszej wspólnoty.

Nie możemy osłabiać uwagi także wobec rozwoju wydarzeń w innych regionach świata. W szeregu rejonach na świecie imperializm roznieca istniejące ogniska zapalne i tworzy nowe, ucieka się do brutalnej siły militarnej, eksportuje

kontrrewolucję, rozszerza ogromną sieć swych baz wojskowych, przyswaja sobie prawo do decydowania o losach innych narodów, CSRS popiera walkę narodów o swe wyzwolenie narodowe, o zniesienie wyzysku i ucisku imperialistycznego, likwidację ognisk zapalnych i zagrożenia militarnego, o postęp społeczny. Konsekwentnie wcielamy w życie linię wytyczoną przez XVI Zjazd KPCz, który stwierdził, że nasze państwo "zawsze będzie stało po stronie narodów walczących o wolność i niezależność oraz będzie popierało ich rozwój gospodarczy i społeczny." Pogłębianie naszej współpracy z krajami rozwijającymi się, zwłaszcza z tymi, które obrały drogę rozwoju socjalistycznego, traktujemy jako nasz wkład do walki przeciwko imperializmowi. Na nasze poparcie zasługuje również walka, jaką prowadzi ruch państw niezaangażowanych z pozostałościami kolonializmu i imperializmu, o pokojowe rozwiązywanie sytuacji kryzysowych.

Towarzysze,

Deklaracja polityczna, przedłożona do rozpatrzenia i zaakceptowania przez naszą naradę, wyraźnie obnaża negatywną rolę imperializmu we współczesnych stosunkach międzynarodowych, niebezpieczne następstwa jego polityki. Ale zwraca się w niej również uwagę na to, że w obecnym układzie sił między socjalizmem a kapitalizmem imperialiści nie są już w stanie samowolnie, według swego punktu widzenia, wytyczać bieg wydarzeń światowych. Nie można powstrzymać zmiany układu sił na korzyść socjalizmu, którego znaczenie i wpływy stale rosną i który ma wpływ na życie na naszej planecie. Ale nie powinno to w żadnym wypadku osłabiać naszej czujności.

Współczesna polityka imperializmu coraz bardziej potwierdza wnioski sformułowane przez poprzednie narady Doradczego Komitetu Politycznego, które mówią o konieczności umacniania naszej jedności i zwartości. Zwłaszcza obecnie uważamy za konieczne podkreślenie znaczenia naszych wspólnych działań. Jedność jest niezawodnym źródłem naszej siły, ważną przesłanką powodzenia w walce z antysocjalistycznymi zamierzeniami imperializmu, w walce o pokój i rozbrojenie. Dlatego też uważamy za niezwykle konieczne, by również obecna narada Doradczego Komitetu Politycznego ponownie zamanifestowała naszą zwartość, nasze wspólne, zdecydowane przeciwdziałanie każdej próbie imperializmu osłabienia lub podważenia tej zwartości.

Ten fakt, że imperializmowi oraz wewnętrznym siłom antysocjalistycznym i kontrrewolucyjnym nie udało się zniszczyć ustroju socjalistycznego w bratniej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej, jest naszym wspólnym zwycięstwem. Zdecydowane działania kierownictwa polskiego otwarły drogę do stopniowej normalizacji życia, do umocnienia pozycji socjalizmu, sojuszniczych więzi Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej - trwałego ogniwa Układu Warszawskiego - z krajami wspólnoty socjalistycznej. To dobrze, że towarzysze polscy na czele z towarzyszem Jarozelskim rozpoczęli energiczną walkę z siłami kontrrewolucji oraz przedsięwzięli zdecydowane działania na rzecz usunięcia sytuacji kryzysowej. Zasługują oni na nasze uznanie i poparcie.

Komuniści czechosłowaccy, cały nasz naród wszechstronnie popiera wysiłki na rzecz konsolidacji, podejmowane przez partyjnych i państwowych przywódców w PRL. Szczerze

cieszymy się z każdego sukcesu towarzyszy polskich w ich niełatwej walce o odrodzenie socjalistycznych wartości, o kontynuację budowy socjalizmu w PRL. Udzielamy i nadal będziemy udzielać PRL wszechstronnej pomocy i poparcia w jej wysiłkach na rzecz osiągnięcia pełnej normalizacji życia i umocnienia autorytetu i kierowniczej roli partii. Zdecydowanie odrzucamy brutalne ingerowanie przez USA i inne kraje NATO w sprawy wewnętrzne Polski. Uważamy za swój internacjonalistyczny obowiązek przeciwdziałanie próbom imperializmu wykorzystywania sytuacji wewnętrznej w Polsce do atakowania Związku Radzieckiego, do osłabiania socjalizmu i podważania procesu odprężenia. W pełni zdajemy sobie sprawę, że również w przyszłości walka ta nie będzie łatwa. Ale komuniści nigdy nie szczędzili ani sił, ani ofiar, które trzeba ponosić było w imię pokoju, postępu i szczęścia człowieka.

Szanowni towarzysze,

Decydujące znaczenie dla losów pokoju i socjalizmu ma jedność i rosnące wpływy krajów socjalistycznych. Swą misję dziejową możemy spełniać tylko wtedy, kiedy wzmocnimy nasze współdziałanie w dziedzinie politycznej, gospodarczej, ideologicznej i wojskowej.

CSRS uważa za stanowczą konieczność dalsze umacnianie i rozwijanie naszej współpracy, doskonalenie działalności mechanizmu politycznego i wojskowego Układu Warszawskiego oraz pogłębianie koordynacji naszej wspólnej działalności na arenie międzynarodowej.

Towarzysze,

Mamy przed sobą projekty dokumentów naszej narady praskiej - projekt Deklaracji oraz projekt Komunikatu. Delegacja Czechosłowacka w pełni je akceptuje. Są to dokumenty posiadające wyjątkowo ważne znaczenie, w których jest przedstawiony kompleks konkretnych konstruktywnych propozycji, będących alternatywą wobec groźby wojny jądrowej, alternatywą pokoju i wzajemnego zrozumienia, szerokiej współpracy w imię zachowania cywilizacji i życia na Ziemi. Powinniśmy wspólnie uczynić wszystko, aby nasze jasne stanowisko utrwalało się w świadomości społeczności światowej i odegrało mobilizującą rolę w walce o pokój i bezpieczeństwo.

Dziękuję za uwagę.

Wykonano w 2 egz. /maszynopis/
Powielono w 8 egz.